

BAJTÁRSI

LEVÉL

1962. X. évf. 3. sz. levél. 21. oldal. Utrecht, 1962. III. 15.

ÖSSZEFOGLALÓ.

Két esztendeje, hogy a MKCSBK. vezetését átvettem. Örömmel állapítom meg, hogy ezen időtartam alatt Közösségünk fokozatosan, helyenként ugrásszerűen fejlődött. A bajtársi élet fellendült. Az ideai Csendőrnapi impozáns sikere mintegy seregszemlének minősíthető. A Bajtársak megértették eddigi, különösen az ideai karácsonyi és újévi írásaimat, s mindenütt a szeretet, a megértés vált urrá a csendőrlelkeken. A C S E N D Ő R E G Y S É G mellett 27 csendőr-csoport tett hitvallást!

Nagy megnyugvással, örömmel és dicsérrel állítom, hogy Közösségünk önállóságát, függetlenségét két év leforgása alatt semmiféle surlódás se zavarta meg, még csak nem is érintette. A 110/1960. sz. körlevelemben kifejtett megértés és egymást megbecsülő szellem győzedelmeskedett. A MKCSBK. és a MHBK. közötti viszony kiválóan jónak mondható, s a testvéri párhuzamos együttműködés termi áldásos gyümölcsseit az egyetemes érdekek számára. A két testvér-szervezet zavartalan együttműködése példaként állhatna az egymással még mindig torzszalkodó magyar egyesületek előtt. Köszönettel és dicsérrel adózom ennek a fennkölt, nemes szellemnek a megteremtéséért úgy a csendőr, mint a honvéd Bajtársaknak.

Tekintélyünk, jó hírnevünk csorbitatlan. Ide írtatok egy kis epizódot ennek bizonyítására:

Menekült magyar úr keresett fel a közelmúltban. Elmondotta, hogy a Budai Vár ostrománál megsemmisült Szent István királyunk koronázó palástja, amit 1001-ben II. Sylvester pápától kapott a Szent Koronával, a jogarral és a kettős kereszt aranyalmával együtt. A palástot az ostrom után gránát szilánkoktól és lövedékektől szétszaggatva, a törmelékek között, az utcán találták. Ő levágott egy épebb darabot a palást maradványából, és azt magával hozta. "Ugy érzem azonban"-folytatta - "hogy ez az ezeréves ereklye a magyar történelem egy darabja, engem nem illet meg. Sokáig gondolkoztam azon, kinek és hova adjam át? Végre úgy határoztam, hogy legbiztosabb kezekben lesz a magyar csendőrségnél, amely otthon, egykoron a közbiztonság, a személy- és vagyonbiztonság kiváló őre volt, itt kint pedig a magyar emigráció legegységesebb és legmegbízhatóbb szervezete". Egyidejűleg átadta nekem a palást kimentett darabját.

Féltő és áhitatos lélekkel őrzöm most már ezt az ereklyét. Isten segítségével hazavisszük! Ha a vezető személye változik, átadom okmányoltan utódoknak.

Az előbb mondottakkal szemben a szomorúság bélyegét hordja magán az egyetlen szakadár csendőr csoport változatlan magatartása. Nem is helyes a "változatlan magatartás" kifejezés, mert az változott, még pedig érthetetlen irányban. Érthetetlen, hogy akkor, amikor az általam feléjük nyújtott sok száz bajtársi kezét nyersen ellökték maguktól az azal az indokolással, hogy más állambeli tömörüléssel sem alá-, sem fölérendeltségi viszonyba nem kerülhetnek, ugyanakkor már házaltak egyes, más állam területén működő csendőr csoportok és egyének megnyerése céljából. "Egyesületi Ertesítő"-jük szerint az egyesület működési területe: az USA.

területre, ezzel szemben célkitűzéseink első mondatában már "testületi szellemről" beszélnek, majd úgyösen egy Bajtárs szájába adják: "Kiváló, nom, hogy ez az egyesület legyen az emigrációban élő csendősről: bölcsője." Talán sajtóhiba történt, és az "egyesületi" szót felcserélték a "testületi"-vel. Azt a szellemet pedig már nagyon jól ismerjük. Még élénken emlékszem, hogy elvetették egykor még azt a javaslatot is, hogy a Testület tekintélyes, más országokban élő tagjai -köztük kiváló Elődöm tiszteltbeli tagjai lehessenek az általuk életre hívott egyesületnek, most pedig más államokban élő Bajtársak támogatására appellálnak! Kérdőni szeretném, hol volt az egyesület akkor, amikor mi szorultunk egy kis segítségre?

Ugy látom, kikörülte az Egyesület Vezetőségének nb. figyelmét, hogy a MECSBK már 17 nagy és 10 kisebb csoportból álló VILÁGSZERVEZET, maga az élő TESTÜLET, ahol nagyszzerű a szervezethez, a testületi szellem és 15 éves koráig egyáltalán nem kíván visszafordítani a bölcsőbe, hallgatni az elaltató szöveganyagot! Hatósági engedélyezettnek nagyszzerű eredmény, magam is gratuláltam ahhoz, de azt a már meglévő, egyszerű Testületnek a javára és nem a kárára kellene gyümölcsöztetniük! Célkitűzéseink Testületünkön belül -szerepny tehetőségünk határai között- már is megvalósultak, amire a Bajtársi Levél, mint egyedüli hivatalos lapunk, hasábjai elég bizonyítékok.

Nem tárgyalom több kiváló Bajtársunk véleményét és aggodalmát az érintett egyesület szövege s magatartása felett, tény azonban, hogy alkalmas az soraink megbontására, így akarva, nem akarva csak elleneségeink javát szolgálja, hogy másfél évtizedes nehéz munkánk szép eredményét kiszolgáltatassa ellenségeink guny-és kárörvendő kacajának! Emellett a háttérben -bizonyítottan- meghúzódó törekvések féltve őrzött önállóságunkat és függetlenségünket is veszélyeztetik!

Derék Bajtársainknak, akik ennek a szakadár csoportnak egykor jóhiszeműen, a most már nyilvánvalóvá vált mesterkedések ismereténél hiányában tagjaivá lettek, maguknak kell dönteniük követendő magatartásukról!

Az Egyesület Vezetőségének munkájába nem avatkozom, haladjon tovább a maga útján: de söpörjön mindenki a maga portája előtt! A leg-határozottabban tiltakozom az ellen, hogy belekontárkodjék az én és a mi munkánkba! En a szeretet és a megértés fegyverével dolgozom, a testvérharcot kerülni szeretném, de ha az elkerülhetetlen, harcolni fogok irgalmatlanul Testületünk ellenségei és megbontói ellen, jelentkezzenek azok bárhol a széles világban!

A szomorú haláleset: következtében veszteségeket szenvedtünk, ezeket vannak hivatva pótolni az újabb bajtársi jelentkezők, a csendőrszarak és a csendőrbáratok belépése Közösségünkbe. Számuk már elérte a 70-et, s ez a szám állandóan növekszik. Veszteség nek pótlását fokozunk kell a csendőr jövő érdekében!

Közösségi életünkben a Terület- és Csoportvezetők ügybuzgó működése biztosította az elért szép eredményt. Az ügyvitel is zavartalan volt. Időnként e tekintetben mutatkoztak ugyan anyagi nehézségek, de ezeket áthidalta a Bajtársak és Csoportok megaló áldozatkészsége. -Megírtam egy év leforgása alatt 300-nál több bajtársi levelet, körlevelet és cikket a M.L. számára. Bajtársaim leveleire és lev. lapjaira kivétel nélkül válaszoltam. A felmerült ügyeket mind elintéztam, a javaslatokat fokozatosan, a szükséghez mérten megvalósítom.

A haladást és fejlődést, amit közösségi életünkben elértünk, nem magamnak, hanem kiváló Terület-, Csoportvezetőimnek, ügybuzgó Munkatársaimnak és megértő, céljainkért orkölcsi s anyagi áldozatokra kész Bajtársaimnak tulajdonítom. Nekik ezért úgy a magam, mint Közösségünk nevében hálás köszönetemet fejezem ki.

Ismételt nyilatkozatom után, hogy "a vezetés nem lehet öncél, csak eszköz a cél érdekében", addig még senki se vállalkozott arra, hogy tőlem a vezetést átvegye, és több, eredményesebb munkát végezzen Közösségünk érdekében. Így hát vezetem tovább azt, és kérem az összes Bajtársakat, szolgáljuk ezután is magasztos céljainkat: Hívem! Becsülettel! Vitézül!

Kelt Nyugaton, 1962. március hóban.

vitéz KIRALI GYULA sk. czds.
a MECSBK vezetője.

A SZABADSÁGROL.

A Biblia-kor előtti egyiptomi fáraók piramis építtetésétől kezdve egészen a szovjet kolchoszig: a felöltlen "egyeduralkodók", bár szomfogatva beszélgettek is a szabadságról, de azt meg nem adták soha!

Gróf Széchenyi, majd Kossuth és Deák azért nagyok, mert mérhetetlen tudás és szív vitte őket arra, hogy a nemzet gerincét alkotó sok milliós jobbágyságot u.n. "szabadság"-hoz juttassák. Valóban a népert éltek és egyformán így gondolkoztak:

"Akár, milyen kérgös a paraszt tenyere,
A királyoknak is abbul van kenyere."

Az 1848 márciusában kivívott szabadság, a vérellkülséggel és tiszta oesmével: - a szegény Magyarországot minta államá és boldog országgá avathatta volna!

Az élnyert szabadság nyomán azonban a bécsi titkos kamarilának rossz gondolattal támadtak, és a nemzetiségüket ellenünk fordítva, "császári" csapatokat küldtek az országra. Europa érzőbb lelkű kormányai csak szóval segítettek. És végeredményében az orosz cár 200.000 szuronya döfte le a magyar szabadságot.

Az azután következő 17 éves élnyomás az osztrákok szégyene. A mérgező öröm után öröm, hogy a 3 szabadsághóból Deák, a haza bölcső, termékeny szavakba foglalhatta a kiigyezőszi eszméket, melyek az 1848. márciusi szabadság fogalmát képezték.

Széchenyi a szabadságért vívott oszmoi harcnak áldozatává lett, míg annak más elképzése folytán, -öröklé idegenben élt: a lánglelkű Kossuth "apánk"!

A demokratizmust egyre hangzóttató Szovjet úgy értelmezi a szabadságot, ahogy Madách a falansztor jelenetben azt érzékelteti:

" A régi eszmék többé nincsenek,
Most már egész föld a széles haza".

A szovjet diktátor gratulál a USA. úrhajózás komoly sikeréhez és nagy kegyesen kijelenti, hogy a két állam egyúttesen folytassa a további kutatást.

A szovjet kényúr egyeduralomra tör, s ahogy oltüntöti elődje minden omlékét, most már büszkén akar lenézni és éppen a New-York-i szabadság-szobor legtetetejéről.

Annyi bizonyos, hogy a Szovjet felé való kacsingatások sokakban igen ferde gondolatokat érelnek. Nyugaton is vannak "béke"-papok, akik a háborús szolgálat megtagadásáért imádkoznak, s arról szólnakolnak, hogy "Nyugat és Kelet között csak a kapitalizmus és szociálizmus elnevezés a különbség, mert a lét" nem más, mint a testvér szeretete!"

A "szabad-szó", a béke jegyében dolgozó ENSZ vezetőket is meddő szélmalomharcba viszi. Már nem omlögetik a kéteshírű főtitkár Isten rendelte halálát, csak arra vigyáznak, hogy szó-áryalattal se vétessenek a Szovjet ellen. Félnek, de egymás között is, mert úgy érzik, hogy a Kroml mindenütt képviselteti magát,

"Szabadság, itten hordozák
Véres zászlóidat,
Elhulltanak: legjobbjaink
A hosszú harc alatt".

Március 15-én hajtsuk meg fejünket a szabadság oszmoi lobogója előtt! Mindenkor kitartó és értékes munkával küzdjünk Hazánk elorozott függetlenségünk s Nemzetünk szabadságának visszaszerzéséért!

Anonymus.

oooOooo

DRÁGA MAGYAR VÉREM...

Drága magyar vérom, magyar! hajtásom!
Igazi testvérem, aranyos pajtásom!
Te árvalányhajás, Isten bokrétája!
Kárpát koszoruzta, Duna-Tisza tája!

./.

Gyémántos Balaton! Badacsonyi dombunk!
Paradicsom kertünk! Magyar Birodalmunk!
Te akácok ország! Fűzfalombos fészünk!
Istenünk földgömbjén legáldottabb részünk!

Te imádkozó nép, kit balsors sanyargat,
Akit Isten keze simogat-takargat!
Két kezével szórja szét e Földvilágon,
Hogy egy új világnak sima útát vágjon!

Hol nem lesz gyűlölet, véres verekedés,
Hogy ne legyen többé keserves szenvedés!
Sanyargatott népek testvérségbe forrnak!
Vége lesz örökre egy borzalmas kornak!

Mely csak iskolánk volt életkezdet óta,
Történelmünk véres vonásait róttal!
Tisztultabb, érettebb, napragyogóbb útra,
Ahol fátyol borul minden szörnyű múltra!

Csak a szépet hordjuk, mit Istentől kaptunk!
Életünk útjain alapzatot raktunk!
Utmutatást hoztunk Keletről Nyugatnak,
Ahol Isten helyett tévistent mutatnak!

Hol pénz lett az isten, hátamögött gazság,
Hol a gazdagoknak törvény a hamisság!
Ahol kitekerték az Igazság nyakát,
Okoztak népeknek borzalmas éjszakát!

Poklot tanítottak! Poklot építettek!
Gazdagoknak márvány oltárt szépítettek!
Szegények nyakára keresztet aggattak,
Akinék nem tetszett, vándorbotot adtak!

Drága magyar vérom! Előre! Nem hátra!
Ujra a tied lesz Tátra! Mátra! Fáttra!
Visszavezet Isten oda, hol születted!
Majd ha befejezted azt, miért küldtetél!

oooOooo

Hajas István.

MÁRCIUS 15. MA OTTHON!

Az egykori kastély ebédlője most összejövetelek és megbeszélések színhelye. Ide jönnek össze a kolchoszban dolgozók, hogy a további utasításokat meghallják, de ide jön a falu lakossága is, ha a párttól kiküldött "felvilágosító" előadást tart. De ott gyűlnak össze azok is, akiknek valami panaszuk van, hogy azt egymás között megbeszéljék.

Most nem a párttól kiküldött, hanem a "felvilágosító" előadást tartani, azért hiányzik az elmaradhatatlan karhatalom is; az egybegyűltek szép száma viszont azt mutatja, valami fontosabb kerül megbeszélésre. Kilépés a kolchoszból? Nem lehet. A fennálló rendszer ellen akár talán valaki beszélni? Őrületség lenne, hiszen leg'előbb már holnap nem volna a faluban, és oda kerülne, ahonnan nehéz a visszatérés, ha az egyáltalán, évek múltán megtörténhetik.

Nem azért jöttek össze, hogy valami fontosat elhatározzanak, hanem csak az előírt heti összejövetelre.

-Mihály bácsi tud-e róla, hogy összejöttünk? Érdeklődik egy 50 év körüli magyar. -Mert hogy ő még nincs itt, -

-Tud róla, a fiam volt nála, eljöveteleit biztosra ígérte- nyugtatja meg a kérdezőt egy másik.

Kis idő múlva döng a tölgyfa-lépcső a nehézkes, de még mindig határozott lépések alatt. A várva-várt Mihály bácsi megérkezett. Arcán a nyugalom, szemében a meg nem alkuvás tüze ég. Szépen formált fejét gyér hajzat fedi, az is hőfehér. Egész megjelenésén látszik, valamikor jobb napokat látott. A faluban tudják róla, hogy az első háborút, mint tényleges altiszt küzdötte végig. Már túl a 70. életévén, de tartásán látszik: a volt katona.

Az ebédlőt nagyobb részt éret emberek, asszonyok töltik meg, de azért nem hiányoznak a fiatalabb generációbeliiek sem, ha nem is a

nem is a mostani gyerek-emberek.

Altalános beszélgetés indul meg, kinek ez fáj, kinek amaz. A sorsával megelégedett alig akad. Mihály bácsinak ehhez is, ahhoz is van szava. Kit vigasztal, kit bátorít, másnak tanácsot ad. Bíró is volt hosszabb ideig, így járatos a régi törvényekben, jó szokásokban.

Már erősen alkonyodik, és készülnek az összejöttek hazamenni, mikor Mihály bácsi egy kis türelmet kér és így szól:

-Semmi mást nem akarok mondani, csak felhívom a figyelmet arra, miszerint közelodik március 15. Ha azt most nem is lehet úgy, mint azelőtt megünnepelni, de nem feledkezhetünk meg arról. Temetőnkben van egy emlék-oszlop, amelyet régen állított a községet azok emlékére, akik annak idején a szabadságharcban életüket áldozták. Erre kell koszorút helyezni. Nyíló virágunk nincs, amiből koszorút kethetnénk, babárágot sem tudunk arra helyezni. Asszonyok kosárok egy koszorút a tölgyfa megbarnult leveleiből, amelyek védik a fagytól a tavaszi rügyeket. Védteket, véditek és védjétek Ti is a fagytól, a pusztulástól a rügyeket. A koszorút elhelyezéséről majd én gondoskodom.

-Mihály bácsi! Ma nem lehet ünnepelni március 15.-szólt az egyik.

-Mi nem ünnepelünk, csak nem feledünk, és megadjuk a jogosan megillető tiszteletet azoknak, akik a Hazáért legrágább kincsüket áldozták.

-Mihály Bácsi! Ebből baj lesz!-mondta egy másik.

-Tölem nem tudják meg soha, ki kötötte a koszorút, azt én sem kutatom. Elkészítve, sötétben tegyétek le az udvaromban, az elhelyezésért meg vállalom a felelősséget. Mi történhetik velem? A haláltól nem félek, sokszor néztem már azzal szembe. Akkor, fiatal koromban, nem fogott a golyó. Ma öreg vagyok, ha a kaszás előbb jön értem egy-két nappal, nem fontos. A lomb-szedésnél ügyeljétek a rügyekre!

Március 15-ének reggelén nemzetiszínű szalaggal atkötött koszorú díszítette a temetőbeli emlékművet.

E napnak délutánján azonban már megjelentek a Karhatalom tagjai a faluban. Ahol sokan összegyűlnek, azok között mindig akad egy-egy gyengébb jellemű. Most sem tartott hosszabb ideig, míg megtudták, **ki helyezte el a koszorút.**

Egyenest a Mihály bácsi házához tartottak.

Mihály bácsi ünnepelőbe öltözve nyugodtan pipázgatott a konyha padkáján. A járók megjelenésékor szeme sem rebbant.

-Maga helyezte el a koszorút a temetőben az emlékműre?-

-Én bizony, és senki más.-

-Tudja, hogy az tiltott cselekmény? Nem akkor szabadult fel az ország, hanem a dicső vörös hadsereg szabadított fel bennünket. Akkor kell ünnepelni.-

-Hát csak ünnepeljenek. Én ugyan most sem ünnepeltem, hanem csak emlékeztem. Az emlékezés pedig nem tiltott cselekmény.-

-Maga izgatott a fennálló rendszer ellen.-

-Én? Mivel?-

-Azzal, hogy a gyűlésen felhívta a megjelenteket, miszerint vigyázzanak a rügyekre.-

-Az csak nem izgatás. Én csak a tölgyfa rügyeit omlítottam. Vagy nem a megbarnult levelek védik a fagytól a fákna a rügyeit?-

-Ne beszéljünk solat, kövessen bennünket.-

-Készen vagyok, lássák, az ünnepelő ruhámat vettem fel. Csak még a kabátomat veszem, s akkor mehetünk.-

-Magát ezért az izgatásért elítélik.-

-Jól van. De akkor mindjárt azért is ítéljenek el, hogy az első világháborút, mint tényleges honvéd huszár őrmester harcoltam végig, 48 hónapig voltam a harcban.-

-Elég rosszul tette. Miért nem szökött meg? Miért nem ment át az oroszokhoz?-

-Azért, mert helytállásra kötelezett a Haza, helytállásra azok példája, akiknek emlékművére ma letettem a koszorút.-

A kis falusi ablakokból könnyes szemekkel, rojtve nézik, miként kísérik Mihály bácsit.

Utjuk a temető mellett vezetett el. Az emlékművel egy magas-

ságban olyan fozes, katonás lépésben haladt, mintha csak dísz-szemlén menetelne. Halkan, magában mormolta:

"Rendületlenül... mindhalálig..."

Tisztelgésre levett kalapját éppen fejére akarta tenni, amikor a sok megpróbáltatást kiállott szíve nem bírta a mostani megaláztatást, felmondta a további szolgálatot, és élettelenül a földre zuhant!

oo00oo

ZSOMBOR FIÁMRA EMLÉKEZEM...

Mikor megszülettél a II. világháború utáni összeomlás zür-zavarában, mérhetetlen örömet szorítottál hazátlan szülőidnek.

Második fiam voltál, az első az én örökösöm, Te legjobb barátom nevét kaptad örök emlékül: a budai kitöréskor hősi halált halt Nagy Zsombor századosét. Keresztanyádnak a másik barátom, a martir halált halt dr. Radó Endre százados özvegységét kértük fel. A volt m. kir. Honvédség egyetlen unitárius lelkésze keresztelt. Igazi katonafiú voltál Zsombor!

Hazánk elveszett, életünk csupa nélkülözés volt, de lelünk tele hittel és bizalommal, hogyné! Hisz itt volt már az utánpótlás, a jövődf: két fiam és két leányom. Aztán új hazába költöztünk, hogy a sok nélkülözés után tisztoságesen nevelhessünk fel.

Az új hazában kezdtek az iskolákat, mi, szüleid, hazai rendszerű szigorú nevelést adtunk Nektek. Cserkészek lettetek. Egy éves korban kezdted a táborozást, sátorban alvást, a természet szeretetét. Megtanítottunk tisztoságesen viselkedni az idősebbek iránt, bizalommal lenni minden embertársaddal szemben, szolgálatkészeknek, segítőkészeknek mindenkor és mindenütt!

Vaskezek ellenőriztek tanulmányaitok során; megmutattátok hosszú éveken át befogadót hazátoknak, hogy mire képes a magyar tanuló. Iskoláitok jóles tanulbív és nagyszerű sportolbív küzdöttétek magatokat.

Különösen nagyon büszke voltam rád, Fiam! 1961-ben 96%-os bizonyítványoddal családi rekordot értél el. Csuka-fejesed, magas trambulínról az uszodában, egy 12 éves bátor fiu nagyszerű megnyilatkozása volt.

Kirándulásaink, kajak-turáinkon nevetéstől, boldog gyermeki kacagástól volt telí a környék. Hittünk a jövőben, Tibennetek! Nehéz életünk reménysugarává lettetek valamennyien.

Aztán jött a végzet váratlanul, hirtelen, mint a villám!

Miért, miért, miért...? Ez az, amit ember földi ésszel fel nem foghat!

A tanítód pénteken arra kérte az osztályt, hogy hétfőre kigyókat és faleveleket hozzatok természetrajz órára. Szombaton délután, megfogadva édesapád tanácsát, törődöt derekadra csatolva mentél ki az erdőbe, hogy ne érhesen soha meglepetés. Vitt a kötelességtudat: tanítód kérte; kigyót keresnél és faleveleket gyűjtöttél az erdőben. Anyád engedélyével hagytad el a házat és megjelölted, mint mindig, hazatérésed idejét is.

Fütyörészve, vidáman távoztál, s öntudatosan mentél az erdei ösvényon, hol utoljára láttak. Aztán eléd állt a rojtélyos végzet, amit apád 84 mérföldről megérezett. Egyik pillanatról a másikra határozottam el, hogy hozzátok megyek, látni akarlak! Apád is későn értezt.

A hitre, bizalomra, egyenességre, bátorságra és egyéb emberi erényekre nevelt fiam belebotlott a gonoszságba, az aljasságba, a kegyetlenségbe. Miért...?

Hol az isteni gondviselés? Ki végzetünket, sorsunkat irányítja, hogyan engedheti ezt? Zsombor fiam, nagy büszkeséggel, mikor másnap megtaláltalak, holtan fekvé az ősi erdőben, édesapád lázadóvá lett!

Azóta már jelentkezted az Uristennél, kit mi Hadúrunk is nevezünk. Lázadó apád bűneit vezekeld le a Hadúrnál, s kérjed, vezesse úgy életünk: útját annyi megpróbáltatás után, hogy ismét hinn tudjak abban: -"Sötét felhők felett örökké kék az ég!"-

Téged pedig Fiam, a magyar emigráció keszű országútján, a kötelességteljesítés kis hősi halottjának tartalak. Ezután, ha meggyujtom a tábornokot és az égre telintek, Nagypád és Zsombor bácsi mellett ott látlak Téged is! A Hadak Utján egy 12 éves Kisfiú menetel...

1962. Csenedőnap...

oo00oo

Szerep Édesapád.

AZ ELVESZETT ŐRPARANCSONOK.

Bizonyára egy kissé különösen, talán hihetetlennek is hangzik a címszó, mert az általános véleménnyel jobban egyezne, ha egy elvesztett próbacsendőrrel írnék. Az igazság kedvéért a választott címmel maradok.

A próbacsendőr iskola elvégzése után, 1935. évi május hónapban ismét visszakerültem az Őrsre, Győrszentivánba. Az Őrskörlet, valamint az ottani bajtársak és az Őrs atyja, Pethő főtörm. úr, mind ismerősök voltak, mivel az iskolába vezénylés előtt pár hónapot ezen az Őrsön töltöttem. Az Őrs élete minden időben eléggé mozgalmas volt, tekintettel a város közelségére, de 1935 nyarán a rendosnál is forgalmasabb. Így a próbacsendőr iskola befejezése után, ahol a kitágított koponyánkat szinig töltötték a paragrafusok elméleti részével, módomban volt hamarosan megismerni a szolgálat különböző gyakorlati részeivel is. Ennek kapcsán néhány olyan humoros emlékem maradt, amelyekre mindig kellemesen gondolok vissza. Azoknak a Szut.-ba ütköző részei már elévültek, az akkori Őrsparancsnokom talán Csaba királyfi szeregében szolgál, így nyugodtan kezdek azokról egyikére a visszaemlékezést.

Egyik hajnalon, 1935. év nyarán talán ugyanabban a pillanatban hárman nyomták a csendőrlaktanya villanycsengőjének a gombját. Ugyanis ez éjjelen a "betörő elvtársak" az Őrs állomásunkon tárteljesítették a normát: három helyen törtek be. Meglátogatták Kolmann úr ékszerüzletét, a Hangya Szövetkezetet és egy hontes üzletben is tisztelőtűket tettek. Parancsnokunk, ki katona korában a huszároknál szolgált, csendőr korában is a gyors cselökvés embere maradt. Az esetekről az illetékes helyekre távbeszélőn történt jelentés után, az Őrs összes tagjait szolgálatba vezényelt, elosztva. Én, mint legfiatalabb, érthetően és természetesen az őpk. úrral indultam szolgálatba. A helyszínelés, puhatóküzis után a mi ügyünk szálai a közeli nagy városba, Győrbe vezettek. Heteken keresztül majd minden napot ebben a városban és annak külvárosi részein töltöttünk. Pethő főtörm. úr kb. 30 éve szolgált Győrszentivánban, és személyesen ismert Győrben a rendőrségen minden nyomozót, tisztviselőt. Velük nemcsak szolgálati, hanem baráti kapcsolatot is tartott, amelyek bővítésére minden alkalmat és lehetőséget felhasznált.

Igy történt aztán, amikor egy hét múlva sem sikerült a mi betörési ügyünk tetteseit megállapítani, és az esti munkás vonattal 20-21 óra közötti időben szándékoztunk Győrből az Őrsállomásra hazautazni, hogy be is szálljunk a vonat egyik kocsijába. De Őrsparancsnokom megpillantotta az ablakon keresztül a peronon sétáló Király nevű detektívet, a győri rendőrségi betörési osztály vezetőjét. Hozzám fordulva a következőket mondta: "Orbán maradjon bent a kocsiban, én kiszállok, és a vonat indulásig beszélök Király úrral."

Láttam, hogy találkoztak, majd a vonatra igyekvő tömegben el-tűntek a szemem elől. Közben teltok a percek, megtelt a vonat is lassan emberekkel, de az én parancsnokom még mindig nem jött. Sőt a vonat is el-indult nélküle. Gondoltam, hogy bizonyára a szerelvény másik kocsijába szállt be. De a lelkiismeret nem engedett nyugodni, s lelki szemem el-lőtt leperegtek a Szut. rendelkezései, amelyek a járók tagjainak olvál-lására vonatkoztak.

A fülke ajtóját állandóan figyeltem, hogy mikor lép be a fő-törm. úr, de hiába, nem jött. Így aztán fellejttem egy-két győrszentiváni ismerőst, nézzék végig a vonatot, hogy itt van-e az őpk. úr! Kevés idő el-teltével visszatértek azzal, a számomra nem kedvező eredménnyel, hogy nincs a vonaton.

A győrszentiváni vasútállomásra érkezőm, kénytelen voltam kiszállni a vonatból. Ugy éreztem, jobb lenne az állomáson bevárni a fő-törm. urat, de a következő pillanatban feltalakodott bennem a másik kér-dés: és ha nem ide jön, hanem más uton tér haza? Mászás gondokkal, kény-szerodottn indultam az Őrs felé. Utközben a Szut. különböző pontjaiban koresgéltem, hogy mi a teendő az esetben, ha a járók valamelyik tagja al-vész. Minden erőlködésem dacára sem találtam ilyen, s közben alig vet-tem észre, hogy már az Őrskapu kilincsét fogom. Ekkor oszméltem arra, hogy azon nem is gondolkoztam, hogy mit jelentsek bevonulásomkor. De ta-lán jobb is volt így, ennyivel kevesebb volt a gondom. Közben már a fo-lyoson találkoztam Kőrmendi őrm.-el, kinck jelentettem, hogy bevonultam. Ő mit sem sejtve parancsolta: "szereljen le és vacsorázzon." Bizonyára

azt gondolta, hogy az öpk. be ment a lakására. Azonban ekkor jelentettem neki, hogy csak egyedül vonultam be. Mire humorosan megjegyezte: „próba ne viccelj!” Ekkor előadtam a győri állomáson történeteket.

Nemes tőrm. öpkh. vezetésével, rendkívüli eseményre; összeült a haditanács, s határozott, hogy egyelőre várni kell, az öreg huszár nem veszhet el. Az örs lelkiismeretesebb tagjainak nem volt azonban nyugta, s a tatarodókor sem mentek az éjbe. Vártunk, mint a jó gyerek, ki elvesztette apját és nem tudja, mit csináljon. Ugy éjjel tájban ajtónyitást, majd az irodahelyiségből szerelvény zörgést hallottunk. Pár percel később Körnendi örm. jött be, s nevetve mondta: Orbán nyugodtan aludjál, megjött a járőrvezető. Ekkor, már pár perc múlva, el is aludtunk.

Másnap reggel, majd a következő 8-10 nap reggeli gyakorlatain Pethő főtőrm. nem jelent meg. Furta az oldalamat, hogy valaminek mégis történni kellett vele. Igaz, hogy naponként láttam az irodában dolgozni, de szolgálatba nem indult. Amikor már nem bírtam tovább, egyik szolgálat alkalmával Körnendi örm.-nek szegyeztem a kérdést: mondja meg, mi történt az öpl. úrral, mert nem hiszem el, amit eddig mondtak. Miért nem megy szolgálatba? Miért nem jön ki a reggeli gyakorlat tartására? A kértezett meglepődve tekintett reám, és a következőket mondta nyomatékosan: "Megmondom, hogy megnyugodjál, de profusz a szádra vigyázz, el ne lotyogd, hogy baja származzék abból a főtőrm. úrnak". Annnyit mondtam, hogy nem vagyok vásári kofa.

-Az öpk. úr a győri v. állomáson annyira belemorúlt a Király detektívvel való beszélgetésbe, hogy a vonat elindulását észre sem vette. A következő vonat csak éjjelkor indul és ezt nem akarta bevárni. Elindult hát gyalog, hiszen 1 óra alatt így is haza ér. Igen ám, de közben besötétedett, s az ipartelepi vasuti sínek között nem vette észre a sálak gödröt. Abba beleesett és két oldalbordája eltört. A gödörből kitépáshodott, s saját lábán gyalog jött haza. Másnap elment dr. Udvardy orvoshoz, és vele elintézte, hogy házi ápolásban maradj felgyógyulásáig.

Pethő főtőrm. úr pár hét múlva valóban felgyógyult anélkül, hogy hivatalosan betegét jelentett volna. Ismét több alkalommal vele együtt voltam szolgálatban, de nem volt bátorságom arra, hogy balesete felől érdeklődjek.

A mai szétszórtságunkban és hontalanságunkban jóleső érzéssel gondolok vissza a szolgálati időm ilyen és hasonló eseményeire. Hiszem, hogy ma már Körnendi örm. sem veszi a titoktartás megsértésének közlése "elotyogását", míg az egykori öpk.-om pedig odafenn a Hadak Úján portyázó seregben sodorint egyet huszáros bajuszán és mondja: "A próba mégis csak megtudta, mi történt".

oooOooo

Orbán tőrm.

EGY GAZDÁLKODÓRÓL.

Igaz történetet mondok el, s ha a szereplőjével jó pár éve otthon, a "kincses városban" nem is beszélhettem, de most igen, mert tőle, magától hallottam a mindenki számára fölemelést!

Közvetlenül karácsony előtt a Burg-Kastl-i magyar gimnázium komoly épületébe két férfi lépett. Az egyiket úba igazítottam, míg a másikkal beszélgetésbe kezdtem, és egy-kettőre lenyugozott az 50-es és igen jó arcú férfi igaz beszéde. Logjobb, ha neki adom át a szót.

Azt mondotta előbb, hogy "csendőrs tőrszermester, valahol Niederbayernban -kárórvondozás közben- szőlőt telepített, és azután bántulást és dieshimmusz közben szüretelt.

Magannak is nagyútat kellett megtennem addig, míg ma egyik barátomat Straubing mellől, a saját géphoesimon elhoztam.

Tíz éve jutottam oda, ahol ma élek. Addig sok mindent próbáltam, és főleg építkezésnél segédkeztem. Székely kezem mindenre rá áll. Így jutottam egy 40 holdas, beteges gazdalkodóhoz. Azt láttam, hogy a leánya csinos, megtudtam, hogy hadibözvegy; azt meg tapasztaltam, miszerint velem többet törődik, mint a vérebéli fiatalabb legénnyel. Mikor az adóssággal terhelt földről hírt szereztem, akkor már semmivel sem törődtem, csak a munkával, meg a fiatal-asszonnyal.

A hátam megett sokan nevettek és ilyen formán beszéltek: Az öreg, majd egyszer, ennek az idegennek sem tud fizetni! Igaz, hogy ez,

a mindig katona, nem is ért az efféle munkához! Hát rosszul áll a közben még a vödör is, Neki jó a száraz-konyér is, mert idegen! Nem is mer közeni! jönni, mert érzi, hogy túl kicsiny hozzánk!

Magam pedig, mint volt nyomozó, nem sokat beszéltem, hanem "lát-tam". A földek termeszotét egy-kettőre kitanultam, és az állatokkal is nagyon törődtem. Mikor olyan erős traktort vettünk, amelyen még nem volt a faluban, akkor már az irigység beszélt még a legmesszebbi gazdálkodó-ból is.

Majd az öreg ereje egyre fogyott, és hirtelen rámbizott minden, még a leányát is. Mert adósság már nem volt és a bizalma teljessé vált irántam.

A bayer halála után főlévőre csendes esküvőt tartottunk, és akkor már tudtam, hogy a pénz nem bukhat. Egyik gépet a másik után vettem, és a gazdaság szemlátomást gyarapodott.

Már csak legyintottem, amikor -a hátam megett- a volen kapcsolatos "érthetetlen szerencsét"-ről beszéltek.

Dolgoztam, nem korcsmaztam, és a felcsöggemmel mindent megbeszéltem. Megelégedett vagyok, mert 6 éves egészséges fiam van, és első gazdána: számítok a nagy környékem. Egyre hízik 40-50 disznóm, lefojób' tehénosztot tartozik ahhoz és tehérgépkocsim is van. Istcn megsegített".

Nem szívesen váltam el a régi nyomozóbtól. És most is arra gondolok, hogy a magyar-székely nagy adottságai a csendőr rámenősséggel, meg kitartással párosulva, egyre fejlődő és biztos életformát szereztek egy családnak.

Felémelő az a tudat, hogy a magyar volt csendőrök sok százai forgolódnak hasonló munkakedvvel és élni akarással a világban!

oooOooo v. Borcsiczky Imre.

KÖZLEMÉNYEK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

A Liberacion Europa 6. rendes Közgyűlésén, 1961. december 10-én hozott Határozatok: 1./Figyelmezteti az ENSZ tagjait, az államfőket és a szabad világ Kormányait, hogy mielőtt a Kozisztenciáról és a hamis békéről beszélnek, előbb fel kell szabadítani az összes kommunista kolonizálizmus által verallus sorsba taszított népeket.

2./Felhívja az ENSZ figyelmét, hogy ültessék át a gyakorlatba az ott jóváhagyott alapelveket, és pedig az emberi jogokat, és a népek önrendelkezési jogát, hagyjanak fel valóban az üldözésekkel, bebörtönzésekkel, deportálásokkal és agyonlövésekkel, hogy a kommunisták által leigázott népek újból visszatérhessenek a szabad nemzetek közé. Ezek lesznek a békének, a haladásnak és a jólétnek az igazi biztosítékai.

3./Az EHSZ hozzon határozatot, hogy: a.) Oroszország szabadítsa fel Albániát, Azerbejdzsánt, Bulgáriát, Esztországot, Észak-Kaukázust, Fehér-Oroszországot, Georgiát, Kelet-Németországot, Kozákiát, Lettországot, Litvániát, Magyarországot, Örményországot, Romániát, Ukrajnát és más népeket, adja vissza a Finnországtól és Japántól elvett területeket; b./Oroszország hagyjon fel a pekingi Kormány támogatásával így megkönyviti a szárazföldi Kína visszatérését a szabad Kínába, továbbá szabadítsa fel Észak-Korcat és Észak-Vietnámot; c./ A Csohszlovákiának nevezett mesterséges államot bontsák fel részeire, és a szlovák nemzet, valamint a többi kisebbségek térjenek vissza a szabad nemzetek közösségébe; d./ A Jugoszláviának nevezett mesterséges államot is bontsák fel részeire.

4./Megerősíti ugyanannak a szervezetnek a 4. közgyűlésén, 1959. dec. 14-én hozott határozatát, hogy a vörös totalitárizmus elleni üzdolomnek elsőleges célja Moszkva és anitványai -Prága és Belgrad- vörös imperiálizmusának a darabokra bontása.

5./Megerősíti az előbbi közgyűlések nyilatkozatát a "Rab Nemzetek Hete-re" vonatkozólag, melyet az USA Kongresszusa hagyott jóvá 1959. júliusában, és a szabad világ törvényhozó testületeihez fellebbez, hogy ugyan ezt erősítsék meg, mert ez a legjobb ösztönzés arra, hogy a kommunista kolonizálizmus által elnyomott népek folytassák a harcot mind a saját

=====

Ezton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a B.L.-re
Sogélyalagra.

=====

maguk, mind az egész világ felszabadítására.
6./Felhívja az Amerikai Allamok Szervezetének figyelmét, hogy hagyják jóvá a Carib szigeten való egyetemleges közbélelést, úzzék el onnan Oroszország által felállított és fenntartott uralmat, mert Oroszország már onnan fonyogati vazallus sorsba taszítással az egész Amerikai kontinenset.

7./Felhívja a szabadvilág kormányait, hogy nyilvánítsák ki világosan és határozottan, hogy a kommunista párt nem létezik, mint politikai párt, sem a kommunizmus, mint ideológia, hanem mindez a moszkvai imperializmusnak az előnyomulása, és a kommunisták nem mások, mint egy idegen hatalom szolgálatában álló felforgató ügynökök, akiket ezért minden demokratikus nemzet a saját idevonatkozó törvényei alapján koll, hogy felelősségre vonjon.

8./Elítéli és visszautasítja az imperialista Oroszország ellenőrzés nélküli atomkísérleteit, ezek egyelő több bizonyítékai annak, hogy ezt a birtokalmat sohasem érdekelte a civilizáció, sem az emberi lény tisztelete, éppen ezért felhívja a még szabad nemzetek kormányainak figyelmét, hogy függesszék föl vele az összes diplomáciai és kereskedelmi kapcsolatokat.

A füloldalalon említett szervezetben 17 kommunista uralom alatt álló nemzetek szabad földön élő emigránsai összefogott erővel hisznek: azért, hogy hazájuk a legszörnyűbb zsarnokságtól megszabaduljon. Az egyik al-elnök szds. Bajtársunk és a külügyi elnök is egyik honfitársunk. Címüket az érdeklődőknek készséggel adja meg a szerkesztőség.

Keressük néhai Demeter Károly cső. szky.-el 1944. őszén, a székesfehérvári híradó őrsön együtt szolgált Bajtársainkat vagy azokat, akik 1941-ben Makón, volo együtt végeztek a prb. cső. iskolát. Csendőrségi és katonai szolgálati idejét kell igazolnunk, hogy övegyének és 5 apró gyermekének Németországban nyug. ellátást biztosítsunk. Vonatkozó értesítéseket címünkre kérünk.

Clevelandba, USA. települt Bajtársaink közül azoknak, akiket illet, üzenjük: címükre innen közvetlenül postázott Bajtársi Levél április hónapban megjelenő példányát küldjük utoljára. Ugyanis Clevelandból m. év. július 1. óta 22 Bajtárs nem küldött ide kéziratunk megjelentetésére anyagi hozzájárulást, az ottani Cső. Családi Közösség pedig nem hajlandó a B.L. támogatására.

Az MICSKE-be való tartozás nem a tagságidőj fizetésével válik tényvé, de lapjának megjelentetése pénzbe kerül, s a keresettel rendelkező Bajtársak nem kivénhatják, hogy nekik azt továbbra is, anyagi hozzájárulásuk nélkül, ingyen üldjük.

Jármy Zoltán fhdgy. és Szamosfalvy László őrm. bajtársainkat keressük, akik utóljára az USA-ban tartózkodtak, de évek óta életjelt nem adnak. Aki tud róluk, közölje ide címüket.

Csendőrnapi beszámolóinkat csak a következő szövegekbe közölhetjük, mert még nem mindennűn érkeztek ide be annak lefolyásáról a tudósítások.

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T. Adress-Cim: B.L. Szerkesztőség.
UTRECHT, Nansenlann 29. Nederland-Europe.

Drukwerk!
Printed Matter!
Periodique!
Drucksache!

Hoer
Mr. Dr. Béla REKTOR
Mrs. 302. High St.
Herrn MONTEREY, Calif.

U.S.A.

